

J. M. Espinàs

Periodista i escriptor

La vida dels petits pobles

[@jmespinas](#)

Els llibres, al llarg del temps, poden ressuscitar emocions i potser augmentar-les

Dijous, 8 de desembre del 2016 - 22:22 CET

Marc Serena i Edu Bayer han explorat alguns pobles petits de **Catalunya**. De 948 municipis n'hi ha un munt que tenen menys de 500 habitants. En diuen la **Microcatalunya**. Aquesta informació m'ha fet pensar en els meus anys de caminant per àmbits rurals, no només de Catalunya sinó també per diversos territoris peninsulars.

L'article dels periodistes fa referència al seu recorregut i cita una sèrie de petits **pobles** que continuen mantenint, més o menys, unes antigues formes de vida. En una llista n'anoten 45, i entre els primers hi trobo **Caseres** i **la Pobla de Massaluca**. I de sobte sento aquella petita commoció que produeix un record inesperat. Perquè jo vaig fer, ja fa anys, una lenta i llarga caminada per aquests pobles.

No els he rellegit, aquests llibres, des de fa molts anys, i ara m'hi aboco per recuperar alguna cosa contra el pas del temps i la feblesa de la **memòria**. Però els llibres, al llarg del temps, poden ressuscitar emocions. Potser augmentar-les. Ara he llegit i he reviscut, amb una petita esgarrifança, l'accent d'unes paraules que em va dir la dona d'una modesta botiga de la Pobla de Massaluca: «El meu marit ja fa 19 anys que va morir, i ara en fa tres que se'm va morir un fill... Es va matar amb el tractor...».

'OH, SUSANA'

¿I què recordo de Caseres, un poble també de la **Terra Alta**? Aquell punt d'expectació que es fa present quan s'arriba a peu a un poble per una llarga recta en la qual no es veu ningú. Mirant a dreta i esquerra com fan els protagonistes d'una escena de 'cowboys'. És curiós, quan avançava poble endins sentia precisament algú que, invisible darrere una finestra, tocava amb una flauta 'Oh, Susanna', la més típica cançó de l'oest.

Diuen els dos periodistes que en entrar en un poble un jubilat els va preguntar: «Joves, ¿què hi feu aquí?». «Estem visitant el poble». «¿Només?». No s'ho creu, naturalment. Ja ho fa poca gent, això de visitar. L'única visita que no és sospitosa, potser, és la del metge.